

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

תוי פנים וצורת גוף

מעטפה חיצונית כמעט תמיד ניתנת לשינוי. בעל גוף מלא יכול לעשות דיאטה, תווי פנים אפשר לשפר באמצעות קוסמטיקה.

אציג לפניכם סיפור אמיתי על תווי פנים. בני זוג נפגשו, באופן יוצא מן הכלל, מספר רב של פגישות. לבחור היה קשה להחליט אם להציע לה נישואים או לא. וכל כך למה? בגלל שהאף של הבחורה היה עקום באופן חריג. הקושי להחליט נבע מכך שמצד אחד האופי שלה הקסים אותו. החכמה שלה והעדינות... זה בדיוק מה שהוא חיפש. אבל מצד שני האף... בזמן הפגישות, כשהוא היה מדבר איתה, הוא היה משפיל את עיניו כלפי מטה ותוך כדי כך היה אומר לעצמו: זאת אשתי! וכשהוא היה מרים את עיניו ורואה את האף שלה הוא היה אומר לעצמו: זאת גרושתי!... אחרי כ-20 פגישות היא כבר לא יכלה להתמקד. היא פנתה אליו בצורה ישירה ואמרה לו: אם קשה לך לומר אז אני אומר: אני מעוניינת להתחתן, מה דעתך? והוא ענה: אני לא יודע, תני לי זמן... ואז היא אמרה לו: מה הבעיה שלך, האף שלי??? והוא נענע בראשו במרץ לאות הן.

ואז היא הציעה דבר שהוא לא יכל לסרב לו: אם כך, אחרי החתונה נבחר אף חדש מהקטלוג שיהיה לפי טעמך. אף נשרי, אף סולד, אף של פינוקו, שני חורים בפנים... מה שתחליט. הוא אמר בפליאה: מה, את מוכנה להחליף עבורי את האף שלך? והיא ענתה: גם את הראש... רק תחליט כבר... בשעה טובה הם התחתנו. כשלושה חודשים לאחר החתונה, הם הלכו למכון של ניתוחים פלסטיים לקחו קטלוג ובחרו אף. ניגשה האשה ואמרה לרופא: אף כזה אני רוצה! הרופא הפנה אותה מיד לבדיקות דם, והבטיח לה שלמחרת יקבעו לה תור לניתוח. למחרת התקשרו אליה מהמרפאה ואמרו לה: גברת את לא יכולה לעשות ניתוח, 'מזל טוב' את בהריון!... והפרייקט נדחה בשנה ויותר. מספר חודשים לאחר הלידה, אחרי שהיא חזרה לעצמה הם הלכו למרפאה, ושוב לקחו את הקטלוג ובחרו אף. היא עשתה בדיקות דם... ולמחרת היא קיבלה טלפון מהמרפאה: שלום, את שוב בהריון, 'מזל טוב'. והפרייקט נדחה שוב... לאחר כ-7 שנים של הריונות ולידות נוצרה הפסקה טבעית בין ההריונות. האשה פנתה ושאלה את לבעלה: נו, מה עם האף? והוא שאל: איזה אף? אמרה לו: האף שלי. והוא שאל: מה רע באף שלך? הוא עקום, היא אמרה. והוא ענה: אז מה.

המקרה הזה מלמד אותנו שאפשר להסתדר ולחיות עם אף עקום, ולא קורה כלום. למדנו שמתחתנים בעיקר עם האופי והאישיות של האדם ולא רק עם המעטפה. מה שמעניין ומטריד את הבחור הרווק לא כל כך מפריע לאדם הנשוי. מבחינה מסוימת הבחור הרווק קצת 'משועמם', ויש לו זמן להיות עסוק יותר בהופעה החיצונית. אבל האדם הנשוי עסוק בפרנסה, בתשלומי חובות ומשכנתא, הריונות, לידות, גידול ילדים... כבר אין לו זמן להתעסק בדברים שוליים יחסית, והוא ממוקד יותר בבניין ביתו על הצד היותר טוב. טוב להתפטר על האף ולא על האופי.

פרשת השבוע

מלך ליום אחד

"שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת... וְשָׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם... כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפְּשׁ." (שמות כג:א-ב)

ענין השבת הוא דבר נפלא ונשגב, מהפסוקים הללו אנחנו לומדים שעיקר המנוחה ביום השבת הוא מנוחת הנפש – "שבת וינפש" מנוחת הגוף אינה נקראת מנוחה אם האדם לא רגוע. כיצד ניתן להגיע לרגיעה מוחלטת ביום השבת? אמרו חז"ל "ששת ימים יַעֲשֶׂה מְלָאכָה..." מהמילה יַעֲשֶׂה נלמד שכל מלאכתך עשויה כבר וממילא אפשר להיות רגוע.

אבל אם נקשה ונשאל אבל עדיין ישנם עוד הרבה דברים לעשות בשבוע הבא ועצרנו אותם באמצע אם כן איך אפשר להרגיש שהכל כבר עשוי??? התשובה לכך נעוצה במילה יַעֲשֶׂה! המלאכה נעשית מאליה. כלומר, אם אדם מרגיש שהוא זה שעושה באמת, הוא לא יסיים לעולם את מלאכתו, אבל אם הוא מבין שמישהו אחר עושה בשבילו אז הוא רגוע והכל נראה אחרת. כולנו יודעים שלפעמים הכל מצליח וזורם ולפעמים הכל תקוע ונעצר. לכל דבר בחיים צריך שתהיה סיעתא דשמיא- כלומר עזרה מהשמיים. וצריך שתשרה ברכה בדבר ואז ההצלחה בטוחה, ואם אין ברכה אפילו דברים פשוטים קשה לבצע.

השבת היא מקור הברכה, כמו שאומרים בפיט לכה דודי: "לקראת שבת לכו ונלכה כי היא מקור הברכה". לכן, כסף שמרוויחים בשבת אין בו ברכה! לפני שנים למד אצלי יהודי שחזר בתשובה והיה נהג מונית. הוא סיפר לי שכשהיה עובד בשבת הוא היה מרוויח אלפים... היום כשהוא שומר שבת, הוא מספר לא נשאר לו אגורה מאותם כמויות כסף שהיו לו ואפילו דירה הוא לא הצליח לקנות בכסף הזה ונשאר לגור בשכירות.

ומהו הרעיון של שבת? כל השבוע האדם הוא עֹבֵד! עבד למשכנתא, עבד לניקיונות, עבד לטלפונים, עבד לבישולים, עבד לפרנסה... יום אחד הוא עוזב את הכל מתרחץ, מתבשם, לובש בגדים של חתונה ונשאר בבית כאשר הכל מוכן ומזומן מבעוד יום. מנתק עצמו מכל סערות השבוע, מתרכז באשתו והילדים ובמה שקורה בבית. מתנתק מהטלפון, החדשות, וכל הדברים המטרידים ומתחיל להרגיש אחרת.

בשבת לא מדליקים אור, לא מבשלים, ולא עושים מלאכה. כי מלך לא מדליק אור כשנכנס, ומכבה כשיוצא, הכל נעשה אוטומט. לא מבשלים כי מלכה שעומדת ומבשלת אינה מלכה! לא עושים מלאכה כי בני מלכים הם לא עבדים... אלא הכל מוכן ועשוי קודם השבת ומה שנשאר זה ליהנות ולהתעלות מהשבת שנתן לנו הקב"ה.

בברכת שבת שלום
אבנר קוואס

יהודי מציע לבתו: "ילדתי היקרה, אל תתחתני עם הבחור הזה.

הוא גם נכה, גם מכוער וגם יתום". הבת: "העיקר האהבה אבא, לא מעניין אותי המראה החיצוני ולא הרקע שלו". האב: "אני לא מדבר על זה, את לא חושבת שהוא סבל מספיק בחיים?"

כיוון למטרה

כולנו מכירים את המשחק חץ וקשת. וכולנו יודעים שבשעת הירי, אם לא נתאם בין הנשימות לבין שחרור החץ, נפספס את המטרה. נשאלת השאלה מאיזה רגע בחינוך הילד מתחילה יריית החץ הקריטית? בהזדמנויות שונות שאלתי את השאלה הזאת. יש שאמרו מגיל 5 ויש שאמרו מגיל 0 כלומר יום הלידה. ויש שטענו מתקופת ההיריון. אבל חז"ל גילו לנו שהחינוך מתחיל מתקופת הרווקות של ההורים. מסופר על החזון אי"ש זצ"ל שהגיעו אליו אב עם בנו בן ה 5 והוא ביקש מהרב ללמד אותו כיצד לחנך את הילד. אמר לו החזון אי"ש: איחרת את השאלה בחמש עשרה שנים. ענה לו האב: אבל רק לפני 6 שנים התחנתתי? השיב לו הרב: נכון, את השאלה הזו היית צריך לשאול עוד כשהיית רווק.

קוראים יקרים, חינוך הילדים מתחיל למעשה בזמן שהיינו רווקים. אמרו חז"ל 'מעשה אבות סימן לבנים'. כלומר מה שאירע לאבות אירע גם לבנים. הרעיון מאחורי הדברים הוא שתכונות שפיתחנו בתקופת הרווקות, שמרנו על הפה, עידנו את הדחפים, השתלטנו על היצרים ולמדנו להסתפק במועט, יועברו באופן אוטומטי לילדים שייולדו. צריך לדעת שהחתונה עצמה לא משנה כלום במהותו של האדם. עם אותה הכנה שהיתה לפני יום החתונה, נמשיך לחיים. עלה לבמת הקידושין איציק, ירד ממנה 'משה רבינו'? לא, ירד ממנה איציק עם הפה הנקי או הפה הלא נקי. עלתה לבמת החופה ציפי, ירדה ממנה 'שרה אמנו'? לא, ירדה משם ציפי עם התכונות הטובות או הלא טובות. כאשר נבוא למסגרת הנישואין כשאנו איש ואשה מובחרים יקל לנו מאד לתת לילדים דוגמא אישית, כי הילדים הם החקיינים הטובים ביותר של ההורים.

סיפור לשבת

הרב יצחק אבוחצירה – הבבא חאקי זצוק"ל

עוד בהיותו רבה של העיר רמלה היה מכתת את רגליו מעיר לעיר וממושב למושב, כדי לעורר ולחזק את אחינו בני ישראל שבכל אתר ואתר בקיום התורה והמצוות. באחד מביקוריו ביישוב מסוים, שבו הרצה את דבריו במתק שפתיים נפלא ניגשו אליו לאחר דרשתו בני היישוב, וצרתם בפיהם: "רבינו! יש פה תרנגול משונה שלא מפסיק לקרקר, מטריד הוא אותנו מאד ונודדת שנתינו בלילות". מיד ענה להם ואמר: "יש פה ילד שהוריו עדיין לא מלו אותו". הביטו האנשים זה בזה בתימהון ואמרו: "לא ידוע לנו על ילד כזה". "הזדרזו לברר", ענה להם הצדיק, "ובעז"ה תמצאו". לאחר כמחצית השעה חזרו האנשים ואמרו: "כן רבינו. מצאנו והבאנו עימנו את הורי הילד". כשעמד אביו של הילד בפני רבינו פרץ הוא בבכי ואמר: "רבי! מעולם לא חשבתי, שלא למול את בני, אך מה אעשה, ולא הייתה בידי יכולת כספית לערוך את סעודת ה'ברית-מילה' והחלטנו לדחותה, כדי שאף אנו נעשה סעודה כמו כל חברנו, אך לצערנו, הרב מצבנו הכספי לא השתפר, וכבר עברו חמש שנים - ועדיין לא מלנו את בננו!". מיד ציווה הרב להכין סעודה מפוארת לכבוד המצווה, וערכו הם וקיימו את מצוות 'ברית-מילה' בו ביום. עם קיום מצוות 'ברית-מילה' בילד זה, הפסיק אותו תרנגול את קרקוריו הקולניים. וכששאלו את בבא חאקי: "מניין? איך ידעת, שיש כאן ילד לא מהול?". ענה הוא להם בענוות חן: "אין דבר שלא כתוב בתורתנו הקדושה, וצריכים אנחנו רק להתקדש ולהיטהר, וכל צפונותיה ייחשפו בפנינו".

מעשה בזוג, שהיו נשואים 99 שנה ולא זכו פרי בטן. כששמעו הם על האותות ומופתים, שמתרחשים בעיר רמלה בכוחו של פועל הישועות "באבא חאקי" הזדרזו ובאו לביתו, ובדמעות שליש שפכו את בקשתם בפני רבינו. "הסירו כל דאגה מליבכם" אמר להם הרב, "בעזרת ה' יתברך תוך שנה תזכו לזרע קודש בר קיימא, אך בקשה אחת לי אליכם, מיד כשיולד הילד, הביאוהו נא אליי כדי שאברכנו". עוד באותה שנה זכו הם לבן בכור, ומשמחתם והתרגשותם הגדולה שכחו את בקשתו של הרב. כשגדל הילד, התברר, שאינו יכול ללכת ברגליו. והם הצטערו עד מאד. הם דרשו ברופאים, אולם כל ניסיונותיהם עלו בתוהו. או אז נזכר לפתע האבא ואמר לאשתו: "הרי בזכות ה'באבא חאקי" זכינו בזכותו לבן זה, מדוע לא נלך אליו ונבקש ברכה לבריאותו של בננו?" וממחשבה למעשה, יצאו הם מיד לדרכם, כשפניהם מועדות לעיר רמלה. כשהגיעו לביתו של הרב, נכנס האבא עם בנו בידו ואמר ליבאבא חאקי: "רבי קדוש! הנה ילד זה, זכיתי ונולד הוא בזכות ברכתך, אך עתה ראה איזה שבר עצום, בננו זה משותק הוא ברגליו, ואינו יכול ללכת כלל". "והלא אמרתי לכם, שמיד עם היוולדו הביאוהו אליי, כדי שאברכהו?" אמר להם הרב. נזכרו הזוג בבקשתו של רבינו ומיד ביקשו את סליחתו והסבירו, שמהתרגשותם הגדולה שכחו הם את בקשתו. "לא נורא" אמר להם הצדיק. "הושיבוהו בבקשה על ברכיי", ומיד כשישב הילד על ברכיו של רבנו, לקח הוא מים ומרח את רגליו של הילד. מיותר לציין, שלאחר שהורידו הרב מברכיו, הלך הילד כאחד האדם. (פניני עין חמד)

קו ההלכה הספרדי הארצי

בס"ד
* 3030 | 073-7-860-860

רב קווי | בעלות שיחה רגילה

שלוחה 2

מענה טלפוני לשאלות בעניני שלום בית וחינוך ילדים, עם יועצים מומחים שע"י הרב **אבנר קוואס** שליט"א
בין השעות 09:00-23:00

שלוחה 1

מענה טלפוני לשאלות בהלכה שע"י מורי הוראה הפוסקים ע"פ פסקי מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל, בנשיאות חבר מועצת חכמי התורה הגאון הגדול הרב דוד יוסף שליט"א
24 שעות ביממה רצוף

להזמנת הרב להרצאות וכנסים

ניתן ליצור קשר בטלפון
1599-59-59-39